

14 Σεπτεμβρίου: Η Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα ο Σταυρός ανυψώνεται και ολόκληρη η κτίση ελευθερώνεται από τη φθορά.

Το 326 μ.Χ. η Ισαπόστολος Αγία Ελένη πήγε στους Αγίους Τόπους να προσκυνήσει και να ευχαριστήσει τον Κύριο για τους θριάμβους του γιου της, Μεγάλου Κωνσταντίνου, ο οποίος είχε συνείδηση ότι η νίκη επήλθε ένεκα της φανέρωσης του σημείου του Τιμίου Σταυρού, τον οποίο είδε στον ουρανό. Φθάνοντας στο Γολγοθά, διέταξε να σκάψουν σε μέρος, στο οποίο ανασύρθηκαν τρεις σταυροί. Μη γνωρίζοντας ποιος είναι ο Τίμιος Σταυρός, ο επίσκοπος Ιεροσολύμων Μακάριος ακούμπησε το σώμα μιας ευσεβέστατης νεκρής γυναίκας διαδοχικά στους τρεις σταυρούς. Μόλις το νεκρό σώμα της γυναίκας ακούμπησε τον Τίμιο Σταυρό, αναστήθηκε.

Τότε, η Αγία Ελένη, με μεγάλη ευλάβεια και πίστη, προσκύνησε το Ζωοποιό Σταυρό. Ακολούθησε η Σύγκλητος των Αρχόντων. Στη συνέχεια ο επίσκοπος Ιεροσολύμων Μακάριος ανέβηκε στον άμβωνα και σήκωσε με τα δυο του χέρια τον Τίμιο Σταυρό, φανερώνοντάς τον σε όλους τους χριστιανούς, οι οποίοι μ' ένα στόμα φώναξαν το «Κύριε ελέησον». Από τότε, οι άγιοι Πατέρες όρισαν να γιορτάζεται η Παγκόσμια Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, για να δοξάζεται ο Χριστός που σταυρώθηκε σ' αυτόν.

Σήμερα επιτελείται επίσης ανάμνηση και του γεγονότος που συνέβη στις 14 Σεπτεμβρίου το 628 μ.Χ., όταν ο αυτοκράτορας Ηράκλειτος επανέφερε από την Περσία και παρέδωσε τον Τίμιο Σταυρό στο ναό της Αναστάσεως, μετά από λιτανεία στην οποία έλαβε μέρος ανυπόδητος και ντυμένος ταπεινά. Τον Τίμιο Σταυρό παρέλαβε ο Πατριάρχης Ζαχαρίας και όλοι μαζί έψαλλαν το τροπάριο «Σῶσον, Κύριε, τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου...». Τον Τίμιο Σταυρό είχαν αρπάξει οι Πέρσες κατά την εισβολή τους στην Παλαιστίνη.

Η τιμή των δύο ιστορικών γεγονότων εξαπλώθηκε από τα Ιεροσόλυμα, στην Κωνσταντινούπολη και την Κύπρο, καθώς και σε ολόκληρη την Εκκλησία, Ανατολή και Δύση.

Ο Σταυρός του Κυρίου, από όργανο καταδίκης, κατάρας και ντροπής, έγινε, με το θάνατο του Χριστού, σύμβολο αναστάσεως, δόξας, θριάμβου και τιμής.

«Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι’ οὗ ἐξηφάνισται, ἡ φθορὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος»(Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος πλ. α΄, Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς).

Ο Σταυρός του Κυρίου παραμένει μέτρο και της δικῆς μας αγάπης, θυσίας και υπομονῆς, τόσο στα σπουδαία και μεγάλα όσο και στα μικρά και ασήμαντα της καθημερινῆς ζωῆς.

«Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων·» (Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄).

Σήμερα πανηγυρίζουν οἱ Ἱερές Μονές Σταυροβουνίου καὶ Μίνθης. Επίσης, πολλές Ἐκκλησίες αφιερωμένες στον Τίμιον Σταυρό, ὅπως στο Ὁμοδοξ, τον Πεδουλά, τα Λεύκαρα, τὴν Ἀνώγυρα, τοῦ Ἀγιασμάτι στὴν Πλατανιστάσσα, τὸ Σταυρό τῆς Ψώκας, τὸ Στρόβολο, τα Λύμπια καὶ τὴν Ποταμιά, καθὼς ἐπίσης στὴν τουρκοκρατούμενη ἐνορία τῆς Χρυσίδας Κυθρέας, τὸ Βαρῶσι, τὸ Μαραθόβουνο καὶ τὴν Κάτω Ζώδεια.

Να σημειωθεῖ ὅτι σήμερα ἡ Ἐκκλησία παραγγέλει στους πιστοὺς αὐστηρὴ νηστεία.

Του Ἐπισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου